

Monsieur Doumani: Grippi Grappa

Μια κυπριακή συναυλία! Δηλαδή... μια συναυλία στην κυπριακή ντοπιολαλιά; Μια συναυλία με Κύπριους μουσικούς; Με παραδοσιακή μουσική και τραγούδια της Κύπρου; Με παραδοσιακά όργανα; Κανένα από τα πιο πάνω... αλλά και όλα μαζί, έστω από κάτω!

Όσοι βρέθηκαν ένα από τα τρία βράδια του Μάη στο καφενείο "Τα καλά καθούμενα", στο κέντρο της εντός των τειχών Λευκωσίας, σίγουρα θα γεύτηκαν κάτι απ' όλα αυτά! Και θα τα απόλαυσαν, αφού διασκεδάσαν κατά τη διάρκεια της παράστασης με τους Monsieur Doumani: μένοντας με μια απορία η οποία έρχεται να σε βρει στο τέλος της συναυλίας, την ώρα που ξεκινά "η πραγματική συναυλία": "Μα τι ήταν αυτό που άκουσα τελικά;". Είμαι σίγουρος ότι οι τρεις μουσικοί πέτυχαν τον σκοπό τους. Και ναι, είχαν σαφή σκοπό, όραμα, διάθεση και όρεξη για επικοινωνία. Σε διαφορετικά επίπεδα ο καθένας τους, αλλά ενωμένοι με τη μαγιά της τέχνης, σύμφωνοι στον κοινό σκοπό: να δημιουργήσουν στον τόπο τους, για τον τόπο τους, με όποιο υλικό και γνώση τους χάρισε το νησί στο οποίο ζουν και αγαπούν. Θα ξεκινήσω από τον μικρότερο ηλικιακά μουσικό, τον εξαιρετικό στα πνευστά Γιασεμίδη. Με το τρομπόνι και το φλάουτο έδινε την εξωτική, έντεχνη διάσταση στα κυπριακά κομμάτια. Πότε ως ισοκράτης σε ψαλμωδία, πότε ως δεύτερη και τρίτη φωνή, κρατούσε μια αρμονία στα κομμάτια η οποία έφτανε σε επίπεδα δύσκολων ασκήσεων αρμονίας, τις οποίες αδιαμφισβήτητα θα εξάσκησε πάμπολλες ώρες σε ένα ή και περισσότερα ωδεία. Πολλές φορές συμμετείχε και στην κύρια μελωδία, δίνοντας την ευκαιρία να ακουστούν τα παραδοσιακά μας τραγούδια με ένα ηχώχρωμα ασυνήθιστο, σαν να τα έφερνε ο λί-

βας από τη μακρινή Δύση. Επίσης, με τη φωνή του συμπλήρωνε τις εκπληκτικές τριφωνίες της παρέας.

Ο κιθαρίστας Άγγελος Ιωνάς... το μαγικό χαλί! Σε αυτό ανέβηκαν οι άλλοι δυο μουσικοί, κάθισαν και μπόρεσαν να ταξιδέψουν στον προορισμό τους. Σταθερός στον ρυθμό και σωστός στα ακκόρντα, διανθίζοντας με μελωδικά γεμίσματα στα ενδιάμεσα, θυμίζοντας τους καλούς λαουτάρηδες που ξεχώριζαν αφού "έπαιζαν και δακτύλιν". Μένοντας πάντα διακριτικός κερδίζει το ενδιαφέρον του προσεκτικού και απαιτητικού ακροατή, τόσο στην τεχνική και τη δεξιοτεχνία στο παίξιμο όσο και στην εννοχρηστικότητα του ικανότητας. Σε κάθε άγγιγμα της κιθάρας ένα γλυκό αίσθημα κατακλύζει την αίθουσα, μεταδίδοντας τον κρυφό παλμό της μουσικής. Το ίδιο αίσθημα αναδύεται σε αρκετά από τα εξαιρετικά εισαγωγικά του ταξίμια, όπως στο τραγούδι "Το σύστημαν", αλλά και στην κύρια ερμηνεία μερικών τραγουδιών, κάτι που λειτουργεί σαν όαση σε αντιδιαστολή με το ύφος των υπόλοιπων τραγουδιών.

Τρίτος, ο δημιουργός του συγκροτήματος, καθώς και δημιουργός των καινούργιων τραγουδιών που ακούστηκαν, ο Αντώνης Αντωνίου. Σαφώς εγκεφαλικός ο ρόλος του, το όλο έργο πηγάζει από την ισχυρή του θέληση για μουσική έκφραση, κοινωνική σάτιρα και κριτική, την οποία ενδυναμώνει με ελαφρές ποσοτήτες ζιβανίας, στην απουσία του αγαπημένου του ποτού "Grappa", συμπαρασύροντας καλλιτεχνικά τους

υπόλοιπους μουσικούς. Αναλαμβάνει την ερμηνεία των περισσότερων τραγουδιών, τα οποία υποστηρίζει μελωδικά με τον τζουρά του. Το παίξιμό του προδίδει μια μουσική δεξιοτεχνία η οποία όμως περιορίζεται στον τζουρά, ο οποίος στην πολλή ώρα ίσως κουράζει. Ο ακροατής θα ήθελε να τον ακούσει και σε άλλο όργανο, με ευρύτερη κλίμακα ηχοχρωμάτων και δυνατότητες δεξιοτεχνίας, ούτι ή λαούτο. Εντούτοις, ο στέρεος και απλός ήχος που επιδιώκει αποδίδει με καθαρότητα και δύναμη τη μελωδική γραμμή, αφήνοντας τα πιο "έντεχνα" αρμονικά μέρη στους άλλους δύο μουσικούς. Αυτό δίνει στην ερμηνεία των κομματιών μια αμεσότητα και μια ελλειψη επιτήδευσης η οποία φαίνεται μέσα και από τον στίχο να εκφράζει τον δημιουργό, όχι μόνο ιδιοσυγκρασιακά ή ως φιλοσοφία, αλλά και ως προς την πιστότητα της παραδοσιακής μουσικής, αφού η απόδοση των περισσότερων παραδοσιακών μας τραγουδιών είναι πολύ απλή, και συνήθως παίζονται με ένα βιολί και ένα λαούτο, για χάρη μιας παρέας ή ενός γλεντιού. Σε αυτό το μουσικό πανηγύρι ξεχώρισε η συμμετοχή της λαϊκής τραγουδίστριας από τον Αστρομερίτη κ. Μαρούλλας Κωνσταντίνου, η οποία ερμήνευσε το τραγούδι "Παϊάκιν μυρωάτων". Πρόκειται για το "σουξέ" του δίσκου, το οποίο ερμηνεύει με εξαιρετικό κέφι και με την παραδοσιακή της φωνή το εκτοξεύει στην κατηγορία των σύγχρονων έντεχνων τραγουδιών στην κυπριακή ντοπιολαλιά, τα οποία συνεχίζουν την πα-

ράδοση του Λυμπουριδή, της Κυριακούς Πελαγία αλλά και πολλών άλλων. Το σόλο κλαρίνο του τραγουδιστή αποδίδει ο κλαρινετίστας Σύμης Σουκιούρογλου, του οποίου η συμμετοχή στα πνευστά είναι ιδιαίτερα πολύτιμη, εκτελώντας ένα ταξίμι με παραδοσιακό τρόπο. Με το σόλο αυτό ολοκληρώνεται το κέφι, ενώ το γλέντι κορυφώνεται κλείνοντας και την συναυλία. Τελικά τι ήταν αυτό που ακούσαμε; Ήταν κάτι σπουδαίο ή κάτι επιφανειακό; Ήταν κυπριακό ή έθνικ-ξένο; Οι ερωτήσεις πολλές. Ευτυχώς όμως η δημιουργία αυτή έχει καταγραφεί σε δίσκο, οπότε ο καθένας μπορεί να τις απαντήσει από μόνος του. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι η παραγωγή του δίσκου έγινε από το ίδιο το συγκρότημα, με ελάχιστα μέσα, σε καιρούς που χαρακτηρίζονται από μια δυσκολία, οικονομική και καλλιτεχνική, σε όποια απόπειρα δημιουργικής παραγωγής - πόσους κυπριακούς δίσκους ξέρετε να έχουν δημιουργηθεί τον τελευταίο χρόνο; Ως αποτέλεσμα, η παρουσία ενός έμπειρου παραγωγού θα είχε θετικά αποτελέσματα τόσο στην ηχητική επεξεργασία, αλλά και σε θέματα μουσικής και στιχουργικής επιμέλειας, ώστε ο δίσκος να ακούγεται πιο άνετα από το ευρύ κοινό στο οποίο πιστεύουμε ότι απευθύνεται. Από την άλλη, η λιτή παραγωγή μάς προσφέρει έναν δίσκο στην πιο ακατέργαστη και ανόθευτη του μορφή. Τον τελικό λόγο κρίσης έχει πάντα ο αποδέκτης!

Καλή μας ακρόαση!

www.parathyro.com

ΘΕΑΤΡΟ | ΣΙΝΕΜΑ | ΜΟΥΣΙΚΗ | ΧΟΡΟΣ | ΒΙΒΛΙΟ | ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ | ΚΡΙΤΙΚΗ | ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ | ΑΤΖΕΝΤΑ